

PCPV: Una contradicció irresoluble?

Els comunistes valencians han celebrat la seua festa anual

Rosa SDLER

La denúncia del bipartidisme, que amenaça laminar tota la pluralitat d'opcions polítiques existents, i l'esperança de superar-lo, anunciada per les eleccions catalanes, ha estat un dels missatges més reiterats de la reunió de premsa protagonitzada per Gerardo Iglesias, en el marc de la festa anual del PCPV-PCE. Una presa de posició legítima, i fins i tot saludable, però de difícil concreció pràctica quan la proposta és feta des d'un partit que, per les traces, té una tendència irrefrenable a reproduir la lògica bipolar en el seu si. Si més no, al País Valencià. Les darreres tensions públiques entre dos sectors del PCPV, acompanyades d'agres polèmiques, i provocades per l'aplicació de polítiques clarament divergents, són molt més que una anècdota. Són els últims episodis del descabdellament d'una crisi que ve de lluny. I, així, hem vist com l'aparell del PCPV feia costat a la candidatura d'Aurelio Martínez per a rector de la Universi-

tat, enfront d'un Bloc que comptava amb el suport dels sectors més renovadors i respectuosos de la realitat nacional valenciana, dins del mateix partit. Una semblant dissociació de criteris s'ha produït en la tria de delegats per al congrés estatal de CC. OO.: els sindicalistes del PCPV no han pogut anar junts en una mateixa llista, que es pretenia unitària. Però potser no calia retraure fets tan pròxims i denotadors. La mateixa reunió de premsa i el míting posterior deixen clar com un ull de peix que el PCPV arrossega una fractura interior considerable. En aquest sentit, resulta altament expressiu el contrast entre les opinions formulades pels dos secretaris generals del PCE i del PCPV.

Gerardo Iglesias, per la seua part, va tornar a insistir en les línies generals del seu informe al comitè central del PCE, on defensava «la configuració d'una convergència de forces socials que possibilita la recuperació d'una esquerra cada volta més descreditada per la gestió del

PSOE». I, també, va valorar positivament les reivindicacions nacionalitàries o, almenys, va recomanar d'assumir-les «per no deixar cap bandera a la dreta».

Al seu torn, Villalba, va qualificar com a «igualmente progressistes» les dues candidatures al rectorat. Va definir el valencianisme com a «nacionalismo pequeño-burgués». Va posar l'accent quasi exclusivament en la recuperació del partit, i va explicitar el seu leninisme de soca-rel, entre una torrentada d'aplaudiments entusiastes.

Dos discursos força discrepants, com constatem.

Ara bé, la càlida acollida, per part de la majoria dels assistents a la festa, de qualsevol referència als símbols originaris, i als objectius últims del comunisme, ens alerta contra qualsevol lectura simplista de la contradicció (o contradiccions) que caracteritza el PCPV; tan gràficament plasmada, d'altra banda, en els afers del Bloc i Comissions. No es tracta, en

cap cas, d'un enfrontament entre un aparell dirigista i unes cànides bases recuperables per a una política d'esquerres de nova planta.

La direcció actual del PCPV no expressa tota la realitat del partit, com demostren aquestes esmentades derrotes puntuals, però sí que en representa una fracció ben important, hegemònica.

També seria mitificador reduir l'antagonisme intestí a una confrontació entre obrers i professionals o intel·lectuals. El cas de CC. OO. refuta aquesta tesi. L'arrel interna del procés de disgregació gradual del PCPV, cal buscar-la, al meu parer, en una composició social desigual i descompensada, i en la suma, que no síntesi, de cultures polítiques antagòniques. Que el PCPV-PCE, encara un gran partit, siga capaç de superar aquest repte, és una incògnita. I, en tot cas, és ben segur que qualsevol projecte de futur al nostre país passa, en gran mesura, per bona part dels homes i les dones que avui militen en el seu si.